

IKUINEN TAISTELU

Pekka Ervastian esitelmä 2.2.1930

Tutkiessamme pahan probleemia historialliselta kannalta, sen kehitystä silmällä pitäen tässä meidän ihmiskunnassamme, mainitsimme, että pahan kehityksessä ja pahan ilmenemisessä voimme erottaa kolme periodia. Ensimmäinen on pahan synty, toinen pahan huippuun pääseminen ja kolmas oli hyvän taistelu paha vastaan. Kaikki nämä kolme periodia yhteensä muodostavat, niinkuin muistamme, toisen niistä suurista aikakausista, joihin jaoimme ihmiskunnan historian hyvän ja pahan kannalta.

Viime kerralla puhuimme pahan synnystä ja sanoimme, että se tapahtui miljoonia vuosia sitten niillä mannermailla, joita nimitettiin Lemuriaksi ja Atlantikseksi. Ennen kaikkea Lemurialla tapahtui pahan synty, se, mitä uskonnollisissa kirjoissa nimitetään syntiinlankeemukseksi. Ja tämä pahan synty oli, niinkuin muistamme, yhteydessä sukupuolisuuden kanssa, ihmisessä heräävän sukupuolivoiman kanssa. Ihmisethän olivat ensin kaksisukuisia, oltuaan sitä ennen tietysti suvuttomia. Sitten he jakautuivat kahteen sukupuoleen, ja se oli pitkällinen tapahtuma ihmiskunnan historiassa. Muistuu mieleen pari seikkaa tämän asian yhteydessä, joista tahdon tässä ohimennen mainita. Toinen on se, että Vanhan Testamentin mukaan olemme kristikunnassa tottuneet sanomaan, että nainen luotiin miehen kylkiluusta, ja siitä on tehty, niinkuin tiedämme, paljon pilaa. Adam vaivutettiin uneen, ja sillä aikaa, kun hän nukkui, otettiin häneltä kylkiluu ja Jumala muodosti siitä vaimon.

Nyt on huomattava, että se Jumala joka tässä luomiskertomuksessa esiintyy luojana, Elohim, on suorastaan kielellisesti katsoen sangen merkillinen sana. Tuo sana „Elohim“ on monikkomuoto ja merkitsee siis jumalat, mutta se on vielä merkillinen siinä suhteessa, että se on monikkomuoto, jolla on

maskulininen, miehellinen pääte, vaikka se yksikössä on feminini – eli naissukua. Tämä viittaa mielestäni siihen, että ne, jotka ovat käyttäneet tätä sanaa, ovat tahtoneet sillä ilmaista, että nämä luovat voimat, jumalat, eivät ole olleet yksistään mitään miehellisiä enemmän kuin naisellisia voimia, vaan että ne olivat kaksisukuisia voimia. Nämä luovat voimat, jumalat, olivat siis jumalatar-jumalia eli kaksisukuisia jumalia. Nyt meidän ei tarvitse käsittää tätä kaksisukuisuutta missään fysiologisessa merkityksessä, ei meikäläisessä merkityksessä täällä maan päällä, vaan sillä tarkoitetaan, että ne luovat voimat edustavat sekä naisellista että miehellistä prinssiä, psykologisesti katsoen miehisää ja naisellisia ominaisuuksia ja metafysiillisesti tai jos uskaltaisimme sanoa, fysiologisesti molempia voimia. Otamme pienen esimerkin. Jokainen taiteilija, kirjailija, runoilija, keksijä, sotapäällikkö, jos hän on todellinen nero, tietää, että hänessä täytyy välttämättä vaikuttaa kaksi voimaa, jotta hän voisi luoda. Toinen niistä voimista on se, jota voimme nimittää inspiratioksi, sillä jokaista todellista neroa aina kuvaa ja hänen tunnusmerkkinään on tämä inspiratiovoima. Se on semmoinen valonvälähdys, joka tulee korkeudesta, korkeammista maailmoista. On kuin valo yht'äkkiä valaisisi hänen sieluaan, ja siinä salamanvalossa hän voi nähdä ja kuulla kuinka paljon asioita tahansa. Mozart sanoi, että yhdessä ainoassa silmänräpäyksessä hän kuuli kokonaisen oopperan. Mutta tämä on aivan toista, kuin itse luominen tähän näkyväiseen maailmaan. Kirjan kirjoittaminen tai oopperan luominen on toista. Sitä ei voi tehdä ainoastaan inspiration varassa. Inspiratio on kuin sterili, se ei saa mitään aikaan vielä, siihen tarvitaan imaginatio, mielikuvitus. Usein luulemme, että mielikuvitus on turhanpäiväistä, mutta se on toinen suurin voima meidän kokoonpanossamme. Inspiratiovoima on miehellinen, se on meidän psyykinen miehellisyytemme, olimme me ulkonaisesti miehiä tai naisia. Mutta sitten on imaginatiovoima, pyhä mielikuvitusvoima, se on pyhä neitsyt meissä, feminininen

voima meissä. Ja sitä imaginationia me välttämättä tarvitsemme voidaksemme antaa muodon inspiratiolle, jonka saimme välähdyksellä korkeammista maailmoista. Imaginatio on kuin äitinä sille inspiratiolle, synnyttävälle isä-voimalle. Se täytyy olla äitinä, jotta tulisi muoto ja jotta me voisimme oikein työskennellä inspiration varassa ja saada aikaan jotain tässä näkyväisessä maailmassa.

Nuo kaksi voimaa kuuluvat luomiseen ja ne ovat aina olemassa, joten meidän fyysillinen esiintymisemme kahtena sukupuolena on ohimenevä ilmiö, koska se on luonnon kannalta luonnotonta. Sen sijaan, että olemme miehiä tai naisia, meidän tulisi olla mies-naisia, jotka osaavat luoda ilman toisen apua, se kuuluisi meidän luoja-privilegiumiin. Mutta sitä meillä ei ole, koska olemme täällä oppimassa muuta ja oppimassa käyttämään luonnon luovia voimia oikein. Tämä on yhteydessä meidän jakautumisemme kanssa kahteen sukupuoleen ja sitä on kuvattu Adamin unella ja vaimon luomisella. Ei ole hyvä käyttää sanaa „kylkiluu“, parempi ja oikeampi on kääntää se „kyljellä“, „sivulla“, „toisella puolella“. Se tahtoo ilmaista, että ihminen, joka oli alkuaan Elohimin omaksi kuvaksi luotu, kaksisukuinen, erotettiin kahtia, että hän oli nyt joko mies tai nainen, ollen ennen mies-nainen.

Tätä jakautumista kahteen sukupuoleen kuvataan genesiksen luomiskertomuksessa aivan lyhyesti muutamilla sanoilla, mutta se kesti tietysti pitkiä aikoja. Ei se käynyt niin, kuin kreikkalaisessa mytologiassa kerrotaan, että Zeus halkoi ihmisiä kahtia ja senjälkeen jokainen puolisko etsii omaa puoltaan. Se on vertauskuvallisesti esitetty ja asia tapahtui pitkien aikojen kuluessa. Se tapahtui niin, että toisessa ihmisessä kehittyi toinen sukupuoli enemmän kuin toinen, hän omisti sille enemmän huomiota, kun hän seuraten eläinten esimerkkiä otti jonkun toisen olennon puolisoskeen. Silloin jompikumpi puoli hänessä jäi syrjään ja toinen puoli tuli hänen sielunsa sisällöksi.

Niin tapahtui kahtiajako. Mutta jokainen, joka on niitä asioita tutkinut, tietää, että ihminen tänäpäivänä on kaksisukuinen fysiologisesti, vaikka toinen puoli on surkastunut, kun sitä ei ole käytetty.

Toinen kohta, mikä myöskin muistuu mieleen, kun tätä ensimmäistä pahan alkua ajattelemme, on se, että kaikissa vanhoissa traditioneissa, kuten egyptiläisessä, indialaisessa ja ennen kaikkea kreikkalaisessa mytologiassa, joka meille varsinkin on tuttu, puhutaan kummallisista olennoista, jotka eivät ole ihmisiä eivätkä eläimiä, vaan ihmiseläimiä eli eläinihmisiä. Kreikkalaisesta mytologiasta tunnemme tuommoisia nimityksiä kuin faunit, panit, satyrit, kentaurit, sfinksit ja kaikenlaiset muut metsä- ja merieläimet, joilla kuvataan olevan inhimillinen pää, mutta eläimen ruumis, jotka olivat siis puoleksi ihmisiä, puoleksi eläimiä. On arveltu niiden olevan aivan tarunomaisia olentoja, joita ei koskaan ole ollut olemassa. Mutta kun otamme huomioon, että tuo alkuperäinen syntyinlankeemus oli sitä muun muassa, että ihmiset noudattivat eläinten esimerkkiä, koska olivat, kuten Salaisessa Opissa sanotaan, amaanasat, järjettömät, he eivät ymmärtäneet lähestyä ainoastaan omaa rotuaan, vaan myöskin eläimiä, niin niistä sekaantumisista, koska luonto ei ollut asettanut mitään rajoja suvun jatkamiselle, syntyi eläinihmisiä. Näitä olentoja on kyllä ollut olemassa, ja ovathan luonnontutkijat löytäneet sellaisia luurankoja, joita ovat nimittäneet apinan kaltaisiksi olennoiksi. Nuo muinaiset tarinat eivät ole perättömiä. Eräs ranskalainen tutkija sanookin, että mytologiassa on paljon enemmän totta kuin historiassa. Ja Herodotos, historian isä, mainitsee tapauksia, kuinka sellainen eläinolento, puolieläin, on lähestynyt tavallista ihmisnaista. Semmoisia yksityistapauksia mainitaan todellisuudessa kreikkalaisessa kirjallisuudessa. Ehk'ei ole niin pitkiä aikoja, kun Europassa vielä oli näitä olentoja, ja voi olla, että jossakin maapallolla, missä luonnontutkijat eivät vielä ole käyneet, löytyy sellaisia olentoja, mutta mahdollista on myöskin, että ne ovat jo

kuolleet sukupuuttoon, kuten tulimaalaisetkin ovat kuolleet. He kuolivat sukupuuttoon sillä tavalla, että kun valkoihoisia tuli Tulimaahan, niin ne, noudattaen meidän hienoja tapojamme, lähestyivät tulimaalaisia naisia sillä seurauksella, että kaikki naiset tulivat yht'äkkiä sterileiksi, hedelmättömiksi, eivät osanneet enää synnyttää. Onhan hyvin kunniakasta meidän valkoihoisten ajatella, että me saimme kuolemaan rodun sukupuuttoon. Luonto oli itse asettanut semmoisen määräyksen, että aivan vanhojen rotujen ja nykyisten välillä ei saa tapahtua ristisiitosta. Ja eläinten ja ihmisten välillä ei saa myöskään tapahtua ristisiitosta. Jos meidän sukuelämämme on sairasta, voimme tuntea seksuaalista vetovoimaa eläimiin, mutta siitä ei tule seurauksia jälkeläisten muodossa. Joka tapauksessa tuo miljoonia vuosia sitten tapahtunut lankeaminen sukupuolintuntoon, sukupuolihimoon ja -haluun laskee kuin pohjan ihmiskunnan sangen surulliselle historialle. Sillä on muistettava, että ihmiskunnan kehityksessä on erittäin vaikeana probleemina meidän sukupuolielämämme. Se on asia, josta jokainen yksilö tuntee, että tämä on hänelle probleemi ja että hänen on se ratkaistava. Mutta se on monelle ylivoimainen ratkaistava, koska se on läpitukenä ihmiskunnan sielussa ja ihmisen ruumiissa se on saanut aikaan sanomattomia sairauksia, joten ihmiskunta on tältä kannalta katsoen kuin kirouksen alainen.

Mutta paha ei loppunut siihen, että me ihmiset tulimme tuntemaan nautinnon ja kaiken sen epäinhimillisen, itsekkään saastaisuuden, mihin se saattoi vielä, vaan paha nousi huippuunsa myös toisella tavalla. Tietysti se oli yhteydessä tämän nautinnon kanssa, mutta siinä oli toisia momenteja. Paha nousi huippuunsa silloin, kun siihen ei käytetty ainoastaan aistien nautintoa, vaan myös järjen. Tämä järjen, älyn saastuminen tapahtui miljoonia vuosia myöhemmin Atlantiksella, joka on vajonnut Atlantin valtameren syvyyteen ja josta selvästi puhutaan vanhoissa traditioneissa ja johon miltei kaikki

luonnontutkijat uskovat nykyään. On täytynyt olla vanha sadun Atlantis, jossa ihmiskunta on elänyt ennen. Äsken on ollut lehdissä, kuinka Amerikan rannikolla eräs saari nousi merestä ja siinä saarella on kaupungin raunioita. Sitä on ruvettu nyt tutkimaan. Voihan olla, että se on kuulunut joko Atlantikseen tai Lemuriaan. Lemuria oli siellä, missä on Tyyni Valtameri.

Tällä Atlantis-mantereella tapahtui se merkillinen surunäytelmä, niinkuin voisimme sitä nimittää, joka sai aikaan meidän lankeemuksemme todelliseen pahaan. Lemurialla tapahtui luonnollinen lankeemus, mutta täällä tapahtui lankeemus älylliseen pahaan, todelliseen itsekkyyteen ja hääjyyteen, se surunäytelmä, jota nimitetään mustaksi magiaksi. Meidän ei silloin pidä käsittää, että me ihmiset, jotka nyt elämme täällä, olisimme olleet suuria mustia maagikoita, sitä kunniaa ei meidän pidä ottaa itsellemme, sillä musta maagikko on suuresti kehittynyt olento, joka hallitsee suuria voimia. Mutta me lankesimme mustaan magiaan sillä tavalla, että olimme sokeasta halusta ja himosta mustien maagikkojen palvelijoita, tottelimme heitä ja palvoimme heitä. Sitten tulee kysymys, keitä olivat nämä mustat maagikot. Viime kerralla puhuttiin siitä, että meitä vietteli nautintoon ja kaikkea sukupuolielämää kokemaan ääni meidän sisässämme ja eräänlaiset olennot, jotka houkuttelivat meitä. Ja ne olennot, jotka sillä tavalla asettuivat kuin kiusaajien ja houkuttelijoiden asemaan meihin nähden, olivat ihmisiä vanhoista luomiskausista, ihmisiä, jotka eivät olleet saavuttaneet sitä kohtaa kehityksessä, mikä oli määrätty. Niitä nimitetään eri nimillä, Lucifereiksi j.n.e., ne olivat jääneet kuumanvantarasta ja ne saivat riivata meitä, mutta itse asiassa ne olivat hyviä olentoja. Sitten oli luokalle jääneitä ihmisiä vielä vanhemmasta manvantarasta, aurinkokaudesta, ja ne olivat semmoisia, jotka sanoivat meille, ettemme voi päästä tietoon, jollemme tutki ympäröivää maailmaa, jollemme mene pois omasta itsestämme. Ne olivat itsessään myöskin hyviä olentoja. Ja Atlantiksella ruumistui myöskin kaikista karkeimpiin, tiiviimpiin fyysillisiin

ruumiisiin semmoisia olentoja, jotka olivat kotoisin Saturnuksesta, maapallon vanhimmasta ruumistuksesta. Niitä olemme nimittäneet asuroiksi tai saatanoiksi. Ensimmäiset olivat luciferit, toiset ahrimanit ja kolmannet asurat. Ne olivat ihmisiä, eivät pahoja itsessään, vaan sellaisia, joiden piti saada kokemusta nyt, ja se kokemus oli kokemusta pahasta, itsekkyydestä, häijyydestä, julmuudesta, ylpeydestä, kaikesta semmoisesta, mitä he eivät olleet siellä Saturnuksessa voineet saavuttaa tai eivät olleet ehtineet tai tahtoneet siellä saavuttaa, vaan nyt karkeammassa olosuhteissa tahtoivat äkkiä, nopeasti saavuttaa sitä kokemusta, jotta sitten myöskin äärettömissä kärsimyksissä puhdistuisivat siitä pahasta, minkä tekivät ja itsessään kehittivät ja saivat aikaan. He eivät itsessään olleet mitään pahoja, he hakivat kokemusta. Nämä asurat eli saatanat tulivat siis tänne tavallaan meitä auttamaan kiusatessaan meitä. He ruumistuivat Atlantiksella ja lumosivat meidät, ainakin suuria joukkoja meitä. He olivat suuremmoisia, kauniita, voimakkaita, täydellisiä herrasolentoja ja he ottivat meidät palvelukseensa ja tahtoivat välttämättä, että meidän täytyi heitä palvoa, he olivat meidän jumalia. Nythän me olimme jo varhaisempana kautena nähneet jumalia, olleet jumalien yhteydessä, niiden yhteydessä, jotka olivat tulleet meitä todella opettamaan hyvässä. Ne olivat Melkisedek ja keskusakatemia. Me olimme heitä palvelleen ja seuranneet ja ihailleet. Mutta nämä mustat, saatanat, jotka pukeutuivat lammasten vaatteisiin, vaativat meiltä kunnioitusta, palvontaa: „langetkaa meidän eteemme, muuten käy teidän huonosti.“ Ja me olimme kuin kotieläimiä. Kun julma isäntä esiintyy, täytyy kotieläimen nuolla hänen kättään, vaikka se samalla voi kehittää itsessään kostonhalua. Semmoisia olivat nämä herrasolennot, jotka esiintyivät Atlantiksella ja vaativat meiltä palvontaa. Meidän täytyi totella heidän käskyjään, mutta samalla he lupasivat meille palkintoja. He näyttivät meille kaikenlaisia temppejuja, seremonioita, joita suorittamalla voimme saada valtaa niiden olentojen yli, joiden kanssa tahdoimme tulla

kosketuksiin, joiden kanssa tahdoimme nauttia. Nämä saatanat näyttivät meille, millä tavalla voimme kietoa toisen ihmisen, johon tunnemme himoa. Ja sitten he opettivat meitä erikoisella tavalla piinaamaan ja kiusaamaan eläimiä ja toisia olentoja, uhraamaan heitä jumalille. He opettivat meitä kiusaamaan eläimiä sillä tavalla, että niistä erittyi hikeä, nestettä, jota voitiin käyttää maagillisiin tarkoituksiin, toimituksiin.

Näin meissä kehittyi julmuus, näin paha nousi huippuunsa. Ja nuo mustat opettivat meitä käyttämään luovaa voimaa itsessämme myöskin älyksi, ymmärrykseksi. Luova voima, jos katsomme ihmistä okkultisesti, on semmoinen, että osa siitä menee sukupuolivoimaksi, mutta osa nousee aivoihin ajatusvoimaksi. Luovan voiman avulla olemme oppineet ajattelemaan. Mustat maagikot opettivat meitä ajattelemaan, mutta ei ajattelemaan epäitsekäästi korkeita asioita, vaan itsekkäästi, laskevasti, opettivat käyttämään älyä omien himojemme palvelukseen. Ja nytkin monet käyttävät älyään tyydyttääkseen himojaan ja hankkiakseen itselleen, mitä tarvitsevat. Mutta nythän ymmärrämme järjellä ja ajatuksella myös paljon korkeampia asioita. Silloin Atlantiksella emme oppineet muuta mustilta maagikoilta, kuin että luova voima on käytettävä itsekkäisiin tarkoituksiin. Ja niin kehittyi meidän alempi älymme, ymmärryksemme. Mutta näin me tulimme lopulta palvoneeksi saatanaita, mustia olentoja. Eivät ne olleet mustia ulkonäöltään, vaan saattoivat olla hyvin eri värisiä. Palvoessamme heitä ja heidän kuviaan, meissä kehittyi kaikenlainen häijyys ja ilkeys ja laskemiskyky, että me ihmiset todella olimme jokseenkin kurjia olentoja nykyisillä silmillä katsoen. Nythän me näemme kaikissa ihmisissä hyvää, jumalallinen olento on kaikissa piilossa, me näemme kaikissa olennoissa säälin ja rakkauden tunteita, mutta silloin kaikki tämä oli niin piilossa, että meidän sydämemme oli tulossa yhä kovemmaksi, häijymmäksi, ilkeämmäksi, emme sääliä tunteneet, emme rakkaudesta paljon tienneet. Tietysti poikkeuksia on aina

ollut. Ja tämä asioiden surullinen tila sai aikaan sen, jota myöskin on nimitetty taivaalliseksi sodaksi. Silloin meidän maapallomme johtajat ja Valkoinen Veljeskunta ja kaikki viisaat olennot ymmärsivät ja sanoivat, että nyt on ihmiskunta menossa liian pitkälle, ihmiskunta on vajoamassa liian syvälle pahuuteen, se on pelastettava nyt rajulla tavalla ja siihen ei riitä ainoastaan jokin luonnonmullistus, vaan ihmisille itselleen täytyy antaa kouriintuntuva opetus siitä, että he ovat väärään menossa. Sentähden pantiin toimeen ensimmäinen sota taivaassa. Se sota ei ollut sota missään näkymättömässä, vaan se oli sota täällä näkyväisessä maailmassa. Ehkä tuo nimitys „sota taivaassa“ tulee siitä, että sodittiin osaksi ilmassa. Oli niin, että meidän kaikki jumalalliset tietäjämme ja parhaat olennot maan päällä päättivät, että on nostettava sota noita mustia ja heidän johtamiaan joukkoja vastaan: „ne ihmisolennot, jotka tahtoivat olla valkoisten palveluksessa, tulkoot meidän puolellemme, mutta mustien palveluksessa olevat olkoot siellä. Kaikkien täytyy saada kouriintuntuva opetus.“ Siitä kerrotaan kaikissa traditioneissa ja myöskin meidän Kalevalassamme kertomuksessa „sota Sammosta“. Pohjola oli pimeyden valtakunta, se ei tarkoita pohjoisia maita, vaan päinvastoin enemmän etelässä olevia. Pohjola oli ryöstänyt Sammon, kaiken maagillisen tiedon, sen tiedon, jonka piti tuoda onnen ihmiskunnalle, tiedon luonnon salaisista voimista ja kyvyistä. Nuo korkeat johtajat, asuvat, olivat ryöstäneet sen, olivat tuoneet sen mukanaan ja asettaneet sen kaikkea valkoista tietoa vastaan. He olivat kuin ryöstäneet tiedon ja tiedon avaimen, Sammon ja sulkeneet sen vuoreen, niin että kelle he tahtoivat sitä antaa, kuka tahtoi heidän pimeitä tarkoituksiaan palvella, se vain sai sitä. Silloin valkoiset voimat – Väinämöinen, Ilmarinen ja Lemminkäinen – päättivät lähteä Sampoja takaisin hakemaan ja he kokosivat kaikki joukkonsa, ja syntyi hirmuinen sota Atlantiksella. Se sota käytiin etupäässä ilmassa, ilmalaivojen avulla, mutta myöskin maan päällä. Ja se oli luonnollisesti kouraantuntuva opetus. Siinä sodassa

hävitettiin korkeat johtajat mustien puolelta ja suuret joukot heidän palvelijoistaan, meistä, toiset otettiin vangiksi ja toiset surmattiin.

Näin murrettiin mustien, pahan valta. Mutta se ei riittänyt. Ihmiskunta oli niin saastutettu, että luonto täytyi ottaa avuksi, ja luonnonmullistukset hävittivät Atlantiksen. Poseidon saari, josta Plato puhuu, oli viimeinen jäännös, se vajosi viimeisessä vedenpaisumuksessa meren syvyyteen. Poseidon saari sijaitsi Gibraltarin läheisyydessä. Sitä ennen olivat valkoiset voimat tuoneet pois omia joukkojaan itään päin, Aasiaan, ja sitä kuvataan Noakin kertomuksella.

Tämä oli tuo ensimmäinen merkillinen sota taivaassa, ja siitä lähtien on meidän ihmiskuntamme tajunnassa elänyt aivan kuin selviönä, että pyhän asian, oikean asian puolesta pahaa vastaan, silloin kun sorto tulee liian suureksi, on käytävä pyhää sotaa. Sota semmoisena suurena laitoksena, miksi sitä nimittäisin, on siitä saakka elänyt ihmiskunnan tajunnassa pyhänä asiana. Jos on puolustettava isänmaata, uskontoa, niin taistelu sen puolesta on pyhää. Sentähden tässä viidennessä juurirodussa huomaamme kaikissa vanhoissa kertomuksissa, kuinka sotaa pidetään suuremmoisena, kuinka ainoastaan se ihminen, joka osaa kuolla sankarina sodassa, on todellinen mies. Ja me emme saata ihmetellä, että tuo sisäinen usko sotaan on elänyt näihin päiviin saakka suurena, siveellisenä asiana, sillä se opetus pantiin alulle niin korkealta taholta.

Sitten meidän on puhuttava vielä eräästä toisesta taivaallisesta sodasta. Tämä ulkonainen, fyysillinen sota, jonka kyllä todelliset valkoiset tietäjät, valkoiset viisaat, Melkisedekin joukot, panivat toimeen, oli sittenkin ainoastaan vertauskuva ja vertauskuvaksi tarkoitettu tässä näkyväisessä harhamaailmassa. Se oli vain kuin maagillinen gesti, maagillinen kävelyliike näkyväisessä maailmassa, sillä todellista sotaa ei heidänkään mielestä voitu käydä tässä näkyväisessä maailmassa, sillä tässähän silloin hävitetään ainoastaan sitä, mikä on viatonta. Ja

viatontahan täällä on kaikki, mikä on rakennettu, pellot, kaupungit, niityt ja ihmisen ruumis on viaton, se on alkuaan luotu Pyhän Hengen temppeleksi. Siis sota tässä näkyväisessä maailmassa on vertauskuva, se on heijastusta, maagillista ilmennystä todellisesta sodasta, joka on ihan toista. Sentähden Valkoista Veljeskuntaakin, voimme sanoa, jollei se ole liian rohkeaa puhetta, jonkun verran hämmästytti, että opetus meni eetillisesti syvälle ihmiskunnan tajuntaan, että ihmiset luulivat, että sota on sotaa tässä näkyväisessä maailmassa, että tässä on sota pantava toimeen. Valkoisessa Veljeskunnassa hämmästyttiin tätä syvää jälkeä, jonka heidän siveellinen opetuksensa sai aikaan, sentähden siinä pitkiä aikoja odotettiin Kristusta, sitä ihmistä, joka osaisi ottaa totuuden tähän maailmaan niin, että hän voisi sanoa: ei mitään sotaa, väkivaltaa, tässä maailmassa. Mutta meidän täytyy ymmärtää, jotta emme ahdasmielisesti asettuisi tuomareiksi, että se ensimmäinen vaikutus, minkä saimme tuosta suuresta siveellisestä kamppailusta, on elänyt ihmiskunnan tajunnassa kaikista suurimpana siveellisenä työnä.

Mikä on se toinen sota, joka on todellinen taistelu ja jota valkoiset tietäjät koettivat meille teroittaa? Se on sota, jota pikemminkin voidaan sanoa sodaksi taivaassa, koska se on sota näkymättömässä luonnossa, sota astralisessa maailmassa. Ja mikä se sota on? Se on sota, jossa ihminen taistelee oma itseään vastaan, omaa pahuuttaan vastaan, pahoja taipumuksiaan, ilkeyttään, himojaan vastaan. Se on ainoa todellinen sota ja välttämätön sota. Tätä sotaa on käyty aina Atlantiksen ajoilta saakka, ja valkoiset veljet ja kaikki tietäjät ovat sitä johtamassa, ja kaikki ne ihmiset, jotka ovat kuulleet heidän ja heidän lähettiläitensä äänet, ovat tulleet kutsutuiksi näkymättömään armeijaan, jossa kukin armeijan yksilö taistelee pahaa vastaan itsessään.

Tämä toinen taivaallinen sota on niin merkillinen asia, että pyhissä kirjoissa nimitetään aina niitä ihmisiä, jotka ovat tässä sodassa mukana, vanhurskaiksi. Ei läheskään koko ihmiskunta

kuulu siihen armeijaan. Merkillistä kyllä, että William Booth keksi tuon nimen „Pelastusarmeija“, sillä näkymättömässä maailmassa on tällöinen armeija, vaikka se näkymättömässä maailmassa oleva armeija taistelee pahaan vastaan omassa itsessään. Ei kukaan voi tulla kirjoitetuksi siihen armeijaan, jollei hän todenteolla taistele pahoja taipumuksiaan vastaan itsessään. Mutta se armeija on kasvanut sentään koko lailla isoksi satojenmiljoonien vuosien kuluessa, vaikka koko ihmiskuntaan verrattuna se on pieni. Tämä sota ja armeija on niin merkillinen, koska sen jäseniä nimitetään vanhurskaiksi ja koska se voi saada historiassa aikaan enemmän kuin luulemme. Vanhassa Testamentissä on kertomus Sodomasta ja Gomorrasta. Jumala sanoi, että jos viisikymmentä vanhurskasta on Sodomassa ja Gomorrassa, silloin ne kaupungit voidaan säilyttää, mutta kauhulla täytyi vastata, ettei ole viittäkymmentä vanhurskasta, kaikki palvovat omaa itsekkyyttään ja nautinnonhaluaan. Jumala kysyi sitten, onko kymmentä tai viittä vanhurskasta, mutta ei ollut kuin yksi Lot, jonka täytyi sitten paeta sieltä. Jos hänen rinnallaan olisi ollut enemmän, ei olisi tarvinnut kaupunkia hävittää. Miks'ei? Sentähden, että näiden vanhurskasten taistelu pahaan vastaan omassa itsessään on suuri siveellinen tekijä maailmassa. Ei asia rajoitu siihen, että ihminen taistelee pahaan vastaan omassa itsessään, vaan hän samalla taistelee pahaan vastaan siinä yhteiskunnassa, missä on. Ajatelkaamme, että Helsingissä on oma astralinen ilmapiirinsä, auransa, johon nousevat kaikkien helsinkiläisten ajatukset ja tunteet, ja ne tunteet saattavat olla hyvin itsekkäitä ja elämellisiä, mutta ne ihmiset, jotka ovat vanhurskaita, taistelevat pahaan vastaan ja näkymättömässä maailmassa taistelevat he silloin myöskin tämän auran kauhuja vastaan. Kun siis on jossakin kaupungissa kyllin monta vanhurskasta, ei sitä kaupunkia tarvitse hävittää. Pahan, synnin seuraus on kuolema, luonnollisesti on se, että missä pahaan on paljon, se täytyy hävittää luonnottomuudella tai sodalla. Pahaan ei saa tulla liian paljon

maailmaan. Kun me ihmiset synnyttämme liian paljon pahaa maailmaan, me samalla laskemme siemenen tämän maailman hävitykselle. Me ihmiset tuhoamme hulluudessamme toisia ihmisiä ja luonnonmullistukset hävittävät paikan maan päältä toisensa jälkeen. Se on elämänlaki. Me emme saa olla aivan kuin eläimet enää, emme saa olla mustia maagikoita, me olemme ihmisiä, olemme kutsutut ihmisiksi. Jumala ei estä meitä olemasta pahoja, mutta karma tuo seurauksen, sillä me olemme rikkoneet elämänlakia vastaan ja se sanoo meille: „sinun on tultava hyväksi, täydelliseksi.“ Jos me olemme pahoja, tulee seuraus ja se seuraus tuhoaa meidät. Sentähden vanhurskaat ihmiset auttavat meitä sillä tavalla, että hävittävät pahan ilmapiirissä. Ja tässä näkyväisessä maailmassa he tekevät myös jotain, he näyttävät esimerkillään jotain hyvää, niin että meidän aikanamme ihmiskunta on kyllä sittenkin edistyneempi kuin esim. satatuhatta vuotta sitten. Mutta nytkin kysytään jumalien salaisissa neuvotteluissa: onko vanhurskaita? Maailmansodan aikaan oli monta kertaa semmoisia neuvotteluja, ja kun vastaus oli: ei ole, – silloin tuomio lankesi itsestään. Mutta esimerkkejä on, että hyvää voidaan saada aikaan. V. 1905 täällä suurlakossa olisi voinut tulla verenvuodatusta, mutta ihmeellistä kyllä, oli täällä siksi paljon vanhurskaita ja uskoa hyvään, siksi paljon siveellistä tahtoa, että se saatettiin estää. Mutta kun 12 vuotta myöhemmin v. 1917 tuli kysymys siitä, voidaanko nyt taas estää verenvuodatus, kun oli vaikea aika tulossa Suomeen, kun maailmanvallankumous heijastui tänne, pääseekö tämä kansa puhtaana läpi koetuksen, silloin ei ollut enää niin paljon vanhurskautta, ei uskoa, ei hyvyttä, ei luottamusta sillä hetkellä, että se olisi voinut tapahtua, vaan silloin kävi niinkuin kävi.

On suunnaton merkitys sillä, että vanhurskaita ihmisiä on jossakin kansassa, kaupungissa. Noille vanhurskaille itselleen ei tapahdu mitään pahaa, mutta se on vähäpätöinen asia verrattuna siihen, että he voivat auttaa ihmiskuntaa. Muistakaamme: se salainen veljeskunta, mikä on täällä meidän maapallollamme, se

Melkisedekin pyhä veljeskunta on tullut tänne muualta, se ei voi sillä tavalla sekaantua ihmiskunnan historiaan ja kehitykseen, että se millään tavalla parantaisi ihmiskunnan karmaa tai vähentäisi sitä, vaan meidän täytyy itse saada paljon niitä pyhiä ja vanhurskaita olentoja, että voimme pelastaa ihmiskunnan. Ja onhan Valkoisessa Veljeskunnassa nyt jo suuri osa meidän ihmiskunnastamme, mutta ei läheskään vielä niin paljon, että ne mitään mahtaisivat tähän ihmisjoukkoon, mikä on maapallolla. Jos täällä maapallolla on 60.000 miljoonaa ihmistä käymässä koulua, niin se on suunnaton joukko niihin muutamiin tuhansiin, jotka kuuluvat Valkoiseen Veljeskuntaan. Usein ihmiset syyttävät mestareita, että he antavat niin paljon paha tapahtua, mutta kuitenkin se työ on aivan ylivoimaista, satumaista. Me emme tiedä, kuinka paljon rakkautta, uhrautuvaisuutta, sääliä heillä on. Mutta niin pieni joukko on sentään verrattain voimaton tähän hirmuiseen sielujen paljouteen nähden, mikä ihmiskunnassa on. Meidän täytyy joukostamme saada semmoisia yksilöitä, jotka tulevat vanhurskaiksi, sitten meidän ihmiskuntamme historia muuttuu. Ja sentähden on Atlantiksen ajoilta saakka käyty tätä toista sotaa taivaassa. Mutta vielä tulee puhe kolmannesta sodasta taivaassa ja se on yhteydessä Kristuksen kanssa.